

klemte sig ind. Enslev var standset midt i Stuen med løftet Hoved, og Zaun saae straks, at han var forberedt paa alt. Der var over hans Holdning en Majestæt som Ørkenløvens, naar den har hørt Riffelens Knald fra Bagholdet og mærket Kuglen i Hjertet men endnu staar oprejst.

»Naa?» sagde han.

Men Zauns Sindsbevægelse tog nu fuldstændig Magten fra ham. Overvældet af Sorg og Skam over Forræderiet mod den Mand, der i hans Øjne næsten var mere end et Menneske, sank han ned paa en Stol ved Døren og skjulte Ansigtet i sin Haand.

Der blev et Øjebliks Stilhed. Saa gik Enslev ham nærmere.

»Hvad gaar der af Dem, Zaun? Jeg er dog ingen gammel Kælling, der ikke taaler at høre Sandheden. Jeg lover Dem højtideligt, at jeg ikke skal slaa Dem ihjel, dersom De blot kan melde om ti retfærdige i Gomorrha.«

»Tolv!« udbrød Zaun og Tøftede sit fortvivlede Ansigt.

»Tolv?« . . . Naa ja! Saa mange havde ogsaa Kristus. Jeg vil tage det som et godt Varsel!« sagde Enslev med en Overgivenhed, der gik Zaun gennem Marv og Ben. »Lad mig høre . . . Hvem var det?«

Navnene paa de trofaste blev nævnt. Nogle af dem var Folk, som paa en eller anden Maade var